

LOBKOVICÁK

VI. ročník školního občasníku

Vydáno dne 7. 7. 2018

Časopis ZŠ a MŠ, Praha 3, náměstí Jiřího z Lobkovic 22/121

Časopis přináší informace o všem zajímavém, co se ve škole děje.

Prázdniny (báseň místo úvodníku)

Prázdniny se
kvapem blíží.
Vysvědčení plány
zkříží?
Prý za práci dost
statečnou,
dostanu jen „dostatečnou.“
Když maluji trávu modře,
z výtvarky mám jenom „dobře“.
Na matiku nejsem bedna,
postačí mi „chvalitebná“.
Z vyjídání ledničky,
dostávám vždy jedničky.
Chování mám téměř skvělé,
trochu týrám učitele.

Úkoly si doma píši,
moje IQ se tak zvýší.
Já jsem bílá vrána třídy,
vytahuji všechny z bídy.
Když budu zas nejlepší,
rodiče to potěší.
A když budu nejhorší,
trochu je to pohorší.
Snad postoupím o rok dál,
kdo by o reparát stál.
Po prázdninách přijdu zas,
tenhle rok ať vezme d'as!

Anonymous

Obsah

Prázdniny (báseň místo úvodníku)	1	Naše máti Praha (báseň)	7
Slovo má redakce	2	Čtvrťáci v Planetáriu	9
Můj život v Praze (povídka)	3	Jak šel rok ve školní družině	10
Jaro u Lvíčat (přípravná třída)	5	Čtvrťáci na přednášce Živočichové v noci	14
Je libo Apple Crumble?	6	Škola v přírodě Žihle	16
Třída 4.A navštívila Muzeum Karlova mostu	6	Krásy jižních Čech (škola v přírodě 4.A)	17

Slovo má redakce

Milí čtenáři,

v tomto čísle VI. ročníku našeho občasníku jsme pro vás připravili malé čtení na léto - ukázky tvorby autorů a autorek z naší školy. Kromě toho přinášíme (jako obvykle) také články o zajímavých akcích, které se konaly v období jara. Přicházejí prázdniny, přejeme tedy vám všem našim čtenářům, ať se vám vydaří podle vašich představ. A v příštím roce se zase těšíme na společné poznávání i zábavu ve škole.

Redakce

Můj život v Praze

*(povídka zaslaná do soutěže, kterou pořádá
Klub českých a slovenských spisovatelů a Hlavní město Praha)*

Sedím za bílým kontejnerem a pokradmu pozoruji lidi, kteří jdou navštívit své mrtvé příbuzné. Tento jejich zvyk jsem nikdy nepochopila. Nikdy se nesmířit se smrtí příbuzných. Každý den jim nosit dárky. Možná je to i tím, že já žádnou rodinu nemám. Měla jsem, chvíli.

Žila jsem v krásné vesničce, všude byly květiny, louky, ani kontejnery tam nebyly. S mou matkou a sourozenci jsem chodila každý den na lov. Pamatuji si, jak se nám jednou podařilo ulovit malého králíčka. Nic tak dobrého jsem už nikdy nejedla. Pamatuji si, jak jsem se s bratrem poprala o poslední nožičku a on vyhrál. Byla jsem z toho smutná. Byla jsem rozzlobená, chtěla jsem být někde jinde. Jen kvůli jedné prohrané nožičce, kterou nyní s chutí jedl můj bratr.

Zprvu jsem si lidí nevšímala. Až po chvíli jsem si uvědomila, jak na mne má matka ustrašeně volá, ať se vrátím, ať uteču. Na to bylo už příliš pozdě. Lidské ruce mne chytly tak pevně, že jsem se nemohla pohnout. Volala jsem na matku, ta měla ale dost práce se schováním ostatních dětí. Sourozenci se na mě dívali.

Byla jsem dlouho zavřená v kleci. Lidé chodili a vybírali si zvíře, které si odnesou. Vždy, když se přiblížili ke mně, zasyčela jsem, nechtěla jsem nový domov. Chtěla jsem zpět k rodině. Po dlouhé době mi došlo, že se ke své rodině už nikdy nevrátím. Řekla jsem si, že to nikde nebude horší než tady. V kleci, kde se na mne neustále dívají cizí lidé a kolem mne zvířata, která se jim pokoušejí vnutit.

V tu chvíli, kdy jsem si to řekla, procházel kolem klecí postarší pán, který se díval velice pečlivě do každé z nich. Když přišel ke mně, lehla jsem si na záda a začala se protahovat, otírala jsem se o mřížoví, dívala jsem se na něho. Šel ale dál.

Nevěděla jsem vůbec, co lidé chtějí. Když jsem na ně syčela, nechtěli mne, a když jsem se jim vnucovala, také mne odmítali. Až po dlouhém čekání v kleci s ošklivým, vysušeným jídlem se objevila rodina. Sledovali zvířata čekající na vysvobození. Když došli ke mně, dala jsem přední tlapky na přední stranu klece a stoupla si na zadní. Dívala jsem se zpřímá do očí malého dítěte. Vybrali si mě, jela jsem v malé, přenosné kleci na zadním sedadle auta. Dítě se na mě neustále dívalo. Bála jsem se, co se mnou bude.

Bydleli v malém, venkovském domečku. Nesměla jsem pryč z jejich maličké zahrady. V domovních dveřích pro mne udělali otevírací díru, kterou jsem mohla chodit dovnitř a ven. Bylo to tam určitě o moc lepší než v kleci mezi zoufalými zvířaty. Jídlo o moc lepší nebylo, ale možnost

být alespoň chvílku na trávě, mezi květinami byla právě to, co mi v útulku chybělo nejvíc. Malá holčička se o mě po čase starat přestávala. Nevadilo mi to. Bylo pro mě hlavní, že už nejsem v útulku.

Na vesnici jsem byla dlouho. Nepřišlo mi už ani divné, že nemůžu jít dál, než je konec jejich pozemku. Začala jsem to tam mít ráda. Rodina mě přehlížela, tak jsem měla spoustu času sama pro sebe. Čas od času rodina někam odjela. V té době mi tam zřídka kdy nechali dostatek jídla, tak jsem tajně odcházela z pozemku a loudila jídlo od sousedů.

Jednoho dne mne rodina opět dala do přenosné klece. Opět mě vezla autem. Bála jsem se, zvykla jsem si na malý domeček. Nechtěla jsem pryč. Vzpomínala jsem na svou rodinu. Poprvé za celou dobu jsem si na ni vzpomněla. Začalo se mi stýskat. Uvědomila jsem si, že mě ukradli. Ukradli mne, nemohla jsem se ani rozloučit. Nebýt toho králíka, nemusela jsem tu být. Kdybych vyhrála, nebo se rozdělila, nebyla bych tady.

Zastavili, vynesli mě z auta. Přenášeli mě dlouhou ulicí. Byla jsem ve městě. Chtěla jsem utéct. Po tak dlouhé době jsem se rozzlobila. Odnegli mne do bytu. Stěhovali se. Několik dní, během kterých jsem se neustále pokoušela utéct, si mne opět pokoušeli nevšímat. Pak jsem jim ale rozbila vázu. Byli v kuchyni, když ten hluk slyšeli. Zařvali. Nevěděla jsem, co mám dělat. Vyskočila jsem na okno. Chtěla jsem pryč. On přiběhl. Chytil mne svýma mohutnýma rukama, jako ten muž tenkrát. Kousala jsem ho, řvala jsem. Strčil mě do klece. Vezl autem. Jeli jsme jen chvílku. Když auto zastavilo, popadl přepravku a utíkal se mnou. Proběhl velikou bránou. Byla jsem zmatená. Běžel se mnou dál úzkými, vyšlapanými uličkami. Všude na zemi byly podlouhlé, šedé kameny. Pak zastavil. Ztěžka oddechoval a díval se na mě. Pak se rozhlédl kolem sebe. Otevřel klec. Vyběhla jsem ven, bála jsem se zůstat v jeho blízkosti.

Už tu bydlím dlouho. Každý den se plížím po náhrobcích a hledám nějaké jídlo. Hledám ho v malých mističkách rozmístěných v opuštěných hrobkách. Dávají ho sem dva lidé, kteří však nikdy nechodí spolu. Nevím, zda osobě navzájem vědí, občas je tajně pozoruji zpoza nějakého náhrobku. První z nich je žena, která s sebou vždy nosí velkou tašku plnou kočičího jídla. Druhý je starší pán v bílém plášti, působí, jako by zde bydlel s námi, jako by tu splýval s okolím. Kolem mě chodí návštěvy za mrtvými. Čas od času vidím, jak lidé nějakou kočku odchyťávají a já se na ni jen dívám. Už vím, proč mne má matka nezachránila. Já bych se také nezachovala jinak. Nebylo to jen kvůli mým sourozencům, to byla jen záminka. Záminka proto, aby se mohla skrýt ona. Lepší, když takhle dopadne jedno zvíře než dvě. Pryč už ani nechci. Zvykla jsem si tu. Kdyby mne nyní někdo odnesl, opět bych mu chtěla utéct a možná bych už příště neměla takové štěstí, aby mě od sebe někam odváželi. Mohla bych skončit na ulici, nebo opět v útulku.

Anna Kováříková

Jaro u Lvičat

Přípravná třída Lvičat se nachází v přízemí budovy v Perunově ulici, kde byla už několikrát za sebou stará výzdoba, která už něco pamatovala. Lvičata se letos rozhodla, že si vyzdobí chodbu velikonočními motivy. Jako skvělý nápad se ukázalo, že jsme použili tvar vejce, které jsme si vybarvili temperovými barvami. Na velikonočních vejcích se objevily květinové motivy, ale hlavně zvířátka jako poslové jara. Někomu se líbilo kuře, jinému zase zajíc, někdo chtěl rozkvetlou louku, jiný zase košík s výslužkou. Velikonoční vejce pak zdobila chodbu v přízemí po celé velikonoční svátky.

V dubnu čekalo třídu Lvičat krásné téma, a to Den Země, toto téma jsme spojili s tématem "Třídíme odpad". Lvičata si připomněla, proč by měla chránit svoji Zemi a jak mohou i ona šetřit životní prostředí a zdroje pitné vody. Pochopila například, proč by neměla téct voda z kohoutku, když si čistíme zuby, proč je důležité třídít odpad. Proč bychom měli používat obě strany papíru při kreslení

apod. Nakonec Lvičata vyrobila různé barvy popelnic na tříděný odpad, zaspívala si písničku o popelářích, vypracovala si pracovní listy a vyzdobila si v přízemí chodby své vlastní výtvary.

Na závěr měsíce dubna Lvičata navštívila Výstavu hraček v Grabově vile na Praze 8, kde se nachází také překrásný park. Lvičata se dozvěděla, s čím si hráli nejen naše babičky, dědečkové, ale i praprababičky a prapradědečkové. Také z jakých materiálů se dříve hračky vyráběly (kov, papír, dřevo, látka apod.).

S blížícím se závěrem školního roku, mohu s hrdostí ocenit jejich dlouhou cestu za úspěchy. Lvičata se prodrala divokou buší školního řádu. Naučila se režimu školního dne, seznámila se se svými staršími spolužáky nejen v rámci školní družiny, ale i společných školních aktivit (projekty Řecko, Masopust, Sportovní odpoledne, Den dětí). Zlepšila se jejich slovní zásoba, vyjadřování, správné držení tužky, matematické představy apod. Třída začala fungovat jako smečka. Silnější pomáhají slabším, ve třídě panuje harmonie, tolerance, spolupráce.

Lvičata se po absolvování přípravné ročníku rozprchnou do různých základních škol. Věřím, že budou úspěšní a nadále si zachovají nadšení a snahu se vzdělávat a osvojovat si další dovednosti a prohlubovat znalosti.

Alena Kostrbová

Je líbo Apple Crumble?

Na tuto částečně anglickou a částečně českou otázku by vám nejlépe odpověděli žáci 6. ročníků, resp. jednoho oddělení výuky angličtiny. V rámci Unitu 4, jehož hlavním tématem jsou potraviny, jídlo, nakupování jídla, recepty a rozhovory pro objednání v restauracích, se skupina dětí rozhodla přistoupit k výuce prakticky. Plánem hodiny bylo upéct oblíbený jablkový koláč podle anglického receptu. A tak se děti domluvily, že někdo obstará mouku, jiný máslo atd. Zapojila se i paní učitelka, která přinesla Remosku (ta nakonec celé pečení vskutku urychlila). V průběhu přípravy skutečně nepadlo slovo česky a veškeré pokyny (anglicky: instructions) se dávaly v angličtině.

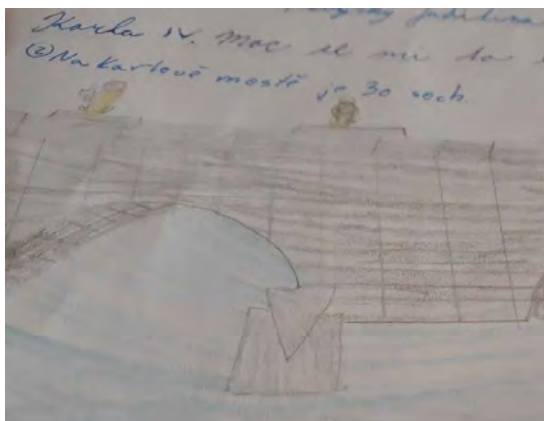
Nicméně nejpříjemnější částí hodiny byl závěr samotný. To si všichni užili ochutnání společně připraveného koláče. A opravdu! Tenhle anglický moučník se zmrzlinou a šlehačkou chutnal báječně! Tak zase někdy příště. Třeba se odvážíme na něco složitějšího.

Martina Korešová

Třída 4.A navštívila Muzeum Karlova mostu

Dne 20.3. jsme se třídou navštívili Muzeum Karlova mostu. Pan průvodce nám ukázal model Karlova a Juditina mostu, nástroje tesařů, dozvěděli jsme se zajímavosti o Karlu IV., o Václavu IV. a o sv. Anežce. Potom jsme se šli podívat na zbytky Juditina mostu.

Na konci programu jsme se vypravili na projížďku lodí po Vltavě. Pluli jsme pod Karlovým mostem, po Čertovce, dostali jsme i občerstvení. Moc se mi to líbilo.

Martin Dušek

Ilustrace – práce žáků 4.A

Naše máti Praha

(báseň zaslaná do soutěže, kterou pořádá

Klub českých a slovenských spisovatelů a Hlavní město Praha)

Náš svět jako každý jiný
spoustu různých koutů má.

Zvláštní země i krajiny
- nikdo se v nich nevyzná!

V našem světě vládnou lidé,
co si budem povídat...
Jak k tomu který z nich přijde,
v jeden kraj se zdržovat?

Ba, každý své doma má jinde,
Každý v jiném vyrůstal!
Na co děcko jednou zvykne,
ze srdce bys mu nedostal.

Jeden ten se doma cítí
spát s hvězdami nad hlavou.

Jiný má rád luční kvítí,
další s koňmi svou vedou.

Někdo je rád uprostřed hor,
nebo tam, při lesní cestě.
Někdo má rád mořský obzor
- já vyrostla v rušném městě.

Jsem jen člověk, a jak bývá:
lidé lidmi zůstanou!
Vlastním štěstím zaslepeni
pořád po lepším prahnou.

A kdopak z vás cenil by si
černých kouřů za oknem,
aut i lidí, co rámusí,
když les je sotva za kopcem!

Špinavá a ušmudlaná,
přelidněná, páchnoucí,
taková je máti Praha,
nudná a nežádoucí!

Správné dítě – zvláště z města
po lepším se ohlíží.
Nevoní mu jeho cesta,
co mu osud vytyčí!

Znuděně a znechuceně,
Prahou denně jezdívat.
Zmizet z ní chci zapáleně,
z cizí misky ochutnat.

Jednou za čas však se stane
že z domova odjet smím.
Za humny či za hranice
- zvláštní věc to okusím!

Jedno jestli na prázdniny,
či z nutnosti sejdu z cest,
Jedno jestli s kamarády,
či sama, na vlastní pěst...

Zvláštní pocit já to mívám,
když chci cizí „doma“ znát,
málokdy nad sochou zívám.
A to mě nudí Pražský hrad!

Jako čtyři živly máme,
čtyři roční období,
tak čtyři fáze citů známe,
které se pak dostaví.

Když opustím rodný domek
a zamávám známým dnům,
čtyřikrát mysl svou zvrátím.
Když opustím rodný dům.

Až po ztrátě to, co máme,
dokážeme docenit,

dlouhou cestou procházíme
- údiv, obdiv, stesk a cit:

Nejprve se každý diví
jak svět velký může být,
matoucí jsou nové divy,
jak těžké se neztratit!

Pak přichází pochopení.
„Není tu to krásný svět?
O co lepší než můj domov,
kdo by se chtěl vrátit zpět?!“

A čím déle světem bloudíš,
zjišťuješ, jak málo znáš.
Lítost hořkou krutě zkoušíš,
protožeš netušil, co máš!

Nakonec pak už nezbyvá,
než připustit známou věc
- že totiž tam, kde jsi vyrost
nejkrásnější svět je přec.

Každého to z domu táhne,
rodiče nejvíc rád mám,
nejvíce až po návratu,
až si zkusím žít sám.

Tak to prostě u nás chodí,
takhle ten svět funguje.
Každé děcko, co se zrodí
odmala takové je.

Nic, co má, to nevoní mu,
chtělo by to pořád víc,
a když přání splní se mu,
ještě rádo se vrací.

Každý by si to měl zkusit,
každý by měl cestovat.
Všude být uznání musí,
každý má mít domov rád.

Tak třeba ta naše Praha:
Křik a rámus, puch a čmoud,
zmatek je jak horská dráha
div se z davů nezalknout!

Když pak ale poodstoupím,
jasně vidím – matko má!
Ty má skvělá matičko,
Praho naše překrásná!

Krásné stavby jako nikde,
minulost jak na dlani.
Celá naše historie
z domů k nám se naklání.

A co víc, je vůbec možné,
že Prahu tak dobře znám?
Nikde jinde necítím se
tak doma a svobodná.

Je to vskutku těžká věc
učiti se z vlastních chyb,
musím ale uznat přec,
že nikde jinde nechci žít!

Kateřina Pilátová

Čtvrťáci v Planetáriu

Třídy 4.A a 4.B navštívily Planetárium Praha, kde jsme viděli program Naší přírodou. Tentokrát jsme se nedozvěděli nic o vesmíru, ale o přírodě v České republice. Po přednášce jsme si ještě prohlédli modely ve vstupní hale planetária.

Fotografie Pavlíný Malinové

Jak šel rok ve školní družině

Školní družina na pracovišti Lobkovicovo připravuje pro děti kromě běžného programu různé zajímavé akce v rámci měsíčních projektů. Přinášíme alespoň stručný přehled těch nejzajímavějších akcí v tomto školním roce (podrobnější články o projektech průběžně zveřejňujeme na webu školy).

PODZIM:

Zaří – Měsíční projekt „Seznamování“

Harfandění – Charitativní běh: Ve čtvrtek 7. 9. 2017 odpoledne se vydaly naše děti na akci, která je především o sportu, zdraví a pomoci dětem, které měly v životě méně štěstí. **Benefiční běh Harfandění** spočívá ve zdolání vyznačeného okruhu v délce 1,6 km.

Za každé kolečko, které běžci zdolali, věnuje Galerie Harfa 100 Kč na konto projektu Klokánek. Počasí běhu přálo a vědomí pomoci dětem všem běžcům dodávalo síly. 82 našich dětí s podporou 4 pedagogů zvládlo oběhnout obdivuhodných 353 koleček a získat tak pro Klokánek Štěrboholy **35. 300,- Kč**.

Další aktivity v rámci měsíčního projektu:

Přivítání prvňáčků do ŠD

Výroba placek

Škola – orientujeme se ve škole a okolí školy

Besip – semafor, kdy můžu přejít vozovku

Říjen – Měsíční projekt „Měsíc s handicapem“

Družinový kolotoč: 6 oddělení – 6 aktivit (hudební, maraton her, opičí dráha, vaření, výtvarné, stavění rozhledny)

Setkání s lidmi z organizace Centrum Paraple a soutěže s handicapem

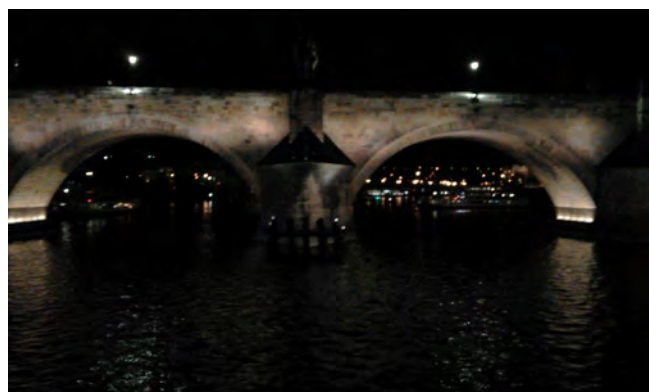
Listopad – Měsíční projekt „Velký šikula“

Setkání s koordinátorem společenských her

Charitativní sobota – děti se svými rodiči soutěžili ve florbale, fotbale, přehazované a ping-pongu. vybrané peníze bylo použito pro děti ze ŠD, které se ocitly v nelehké finanční situaci (platba ŠD, kroužky, školy v přírodě).

Africká pohádka

Výlet lodí – plavba po Vltavě (rodiče s dětmi)

ZIMA:

Prosinec – měsíční projekt „Vánoce“

Strom splněných přání – dárky pro děti z dětského domova

Návštěva skanzenu v Přerově nad Labem

Florbalový turnaj

Leden – Měsíční projekt „Masopust“

Staročeské soutěže: 6 stanovišť s neobvyklými disciplínami

Paddington2 – filmové představení s oblíbeným medvídkem (kino Flora)

Masopustní karneval

Únor – Měsíční projekt „Hejbni kostrou“

Miss Fitness a Misák Fitness (sportovní soutěže a pohybové aktivity)

Zimní olympijské hry: I v naší družině byly hry mezinárodní, soutěžily děti z Etiopie, Francie, Kanady, Ukrajiny, Slovenska, Běloruska, Itálie, Moldávie a České republiky.

JARO:

Březen – Měsíční projekt „Velikonoční jarmark“

Zpívá celá rodina

Pospolu u stolu: edukační projekt zaměřený na zdravou výživu

Vítání jara – sázení osení, barvení a zdobení vajíček

Duben – měsíční projekt „Království“

Výroba erbů, vlajek a modelů zámku

Rytířské souboje

Výlet Dětenice – divadelní představení skupiny TRAKEN

Spaní ve škole – tentokrát s tématem království

LÉTO:

Květen – měsíční projekt „Hry beze hranic“

Soutěžní sportovní odpoledne

Den matek – děti předaly růže jako malý dárek svým maminkám

Bojová hra s otázkami

Školy v přírodě

Plnění Olympijského víceboje – děti získaly certifikát výsledků (jedná se o projekt Olympijského výboru)

Sportovní charitativní pohádkové odpoledne: 17. 5. 2018 proběhl na naší škole II. ročník Charitativního běhu pro děti a rodiče z naší školní družiny. V tomto roce byla vybraná částka **20.107,- Kč**. Tyto peníze letos pomohly maminkám a jejich dětem v projektu FANDI MÁMÁM. Maminkám samoživitelkám jsme poslali stravenky na potraviny, kupóny na drogerii a kolo.

Červen – měsíční projekt „Těšíme se na prázdniny“

Oslava Dne dětí se soutěžími

Pozor na prázdninové úrazy

Vyhodnocení jednotlivých projektů

Rozloučení s dětmi 4.tříd – raut, děti dostaly jako dárek na památku batoh

Za všechny vychovatelky ŠD Lobkovicovo M. Baladová

Čtvrtáci na přednášce Živočichové v noci

Dne 6. března jsme navštívili přednášku o lesní zvěři, která žije hlavně v noci. Povídali jsme si o těchto zvířatech: o několika druzích sov, netopýrů a ježků. Měli jsme možnost vidět jednu živou sovu. Byl to kalous ušatý. Moc se mi líbilo, že jsem si ho mohl pohladit. Z informací o netopýrech mne zaujalo, že jde o jediné létající savce. Spí hlavou dolů, protože mají slabé nožky a nemůžou se pohybovat po zemi. Překvapilo mne také, že ježci, i když mají bodliny, tak jsou snadnou kořistí pro dravce a šelmy.

Michal Novotný

Dnes jsme byli na povídání o pražských lesích a o zvířatech v nich. O zvířatech nám vyprávěla paní, která se o ně stará. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o sovách, netopýrech a ježcích, čím se živí a jak se chovají v přírodě. Na závěr jsme si mihli pohladit sovu. Moc se mi to líbilo!

Martin Dušek

Dne 6. března jsme byli na přednášce o nočních zvířatech. povídali jsme si o sovách, ježcích a netopýrech. Ze sov mne nejvíce zaujal výr velký. Je to pták, který má na hlavě malá pírka podobná ouškům. Živí se například hmyzem, hlodavci, ježky a ptáky. Zajímavé je, že se latinsky jmenuje Bubo bubo a dokáže hlavu otočit skoro dokola. Z informací o ježcích mne zaujalo, že mají výborně vyvinutý čich a v ohrožení se schoulí do klubíčka. Netopýři jsou velmi zajímaví, nejvíce asi tím, že místo zraku používají echolokaci (vysílání zvukových vln, které se odrážejí od předmětů, tím netopýr zjistí, kde je překážka). Nejvíce se mi líbilo, že jsme si na konci přednášky mohli pohladit sovičku.

Anna Dvořáková

Článek Amálky Kolářové i s ilustracemi rovněž o této přednášce:

Amálka Kolářová

6.3.

Slučko jsem byli na programu o lemmích zvířátkách, zvířátkách která jsou, všechno všechno.
Bylo to všechno na sovy, ježky, a netopýry. Sovy jsou to ptáci a mají dobrý sluch a srake.
Sluch pomáhá jim ke sluchu tak srakoví zvířata když my děláme hoble oni mají něco podobného jako hoble. my mají dospělý hady mají to pod perím. Zrak sovy mají v nočních rožkách
všech nejlepší srake, ještě ke tomu sluch, sovy mají tři hady ho proto, aby mohl slyšet jak rychle se ke
nim. někdo říká někteří sovy mají očiha. nejspíš ho má jsou kopyčka. Sovy mají dle
hlavou   protože my máme 7 obrátit nato sova 14 obrátit. Barva sovy velké: bílá, ježky, ale
divoké. Ježek ježek má dobrý čich. Čich ježek má tři rožky na 5 m pod hlavou. Barva rožky a hlavy.
Když se ježek cítí ohroženě skáče se do hlubů.   ale když je ježek ve vodě tak se
musí vybalit, aby mohl plavat. . Žilka je chytří a rozum ho počítá aby se vysvětlil. Ježek vyjeví
na toho, se když najde jablko na zemi, tak ho jakože rozmrhá a ovadí se v dom jablko, aby tím lákal
hady. Netopýr netopýr je ravec, má dobrý sluch. Aby poznal co je před ním, tak počítá kolik sraků
které my nedáme.   a tím se nám vyfuká. Žije po skupinách a tak se o sebe
hájí. **POZOR** KDYBYSTE   A NĚM SE NĚM VYFUKÁ. Žije po skupinách a tak se o sebe
hájí. **NEDÁVTE MLÉKO, OTRÁVÍ HO!** **CHTĚLI POMOCI SOVĚ, JEŽKOVÍ A NETOPÝROVI - JEŽKOVÍ NIKDY**

NEJÚŽASNĚJŠÍ BYLO, ŽE TA PANÍ CO NĚM TO VYPRÁVĚLA, ŽE BYLA TAK
HODNÁ, ŽE NĚM DALA POHLADIT SOVIČKU, KTEROU MĚLA Z NĚKÉ
ZÁCHRANY A TAKY MĚLA TÁÁÁK HEBKÉ PŘÍ NA BŘÍŠKU.

Škola v přírodě Žihle

Cesta z Prahy do Žihle byla dlouhá, protože jsme zabloudili, ale ten týden, který jsme tam strávili, za to stál. Hned po příjezdu nás rozdělili a každé oddělení dostalo své vychovatele a své pokoje. Jen co jsme se ubytovali a trochu si vybalili, šli jsme na oběd. Připravili nám maso na mrkvi a brambory. Po obědě následoval polední klid, během kterého nás poučili o bezpečnosti a představili nám program na další dny. Pak už mělo každé družstvo svůj program. Večeře byla výborná a po ní trávila každá třída čas se svým třídním učitelem.

Další den, tedy v úterý, byla na dopoledne připravena výuka – učili jsme se používat buzoly, základy zdravotní péče, poznávat přírodu. Měli jsme také český jazyk v přírodě. Odpoledne opět patřilo zábavným aktivitám s vychovateli. Po vydatné večeři pro nás deváťáci připravili zábavný večer. Uspořádali módní přehlídku s úžasnými kreacemi návrhářů, nechyběli moderátoři ani porota. Byl to krásný večer plný zábavy.

Středa byla spíše volný den – jednotlivé třídy se vypravily na výlet do vesnice Tis u Blatna nebo putovaly po okolních naučných stezkách. Někteří se vypravili i na pohár nebo hranolky.

Ve čtvrtek dopoledne jsme si mohli vyzkoušet laser game. Odpolední opékání buřtů překazil déšť, ale náhradní program v budově byl docela zábavný. Po večeři jsme měli diskotéku, která byla super. Na závěr diskotéky byla tombola připravená učiteli, vyhráli jsme různé drobné ceny. Pak už jsme si ale museli všichni zabalit a šli jsme spát.

V pátek po snídani jsme si přestěhovali svá zavazadla do přistavených autobusů a vyjeli jsme směr Praha. Musím říct, že jsme si tenhle týden všichni moc užili a budeme na něj vzpomínat jen v dobrém. Moc děkuji všem učitelům, kteří pro nás připravili tak zábavný program. Také bych chtěla poděkovat vychovatelům za to, že se o nás hezky starali a byli ochotní nám splnit naše přání.

Bára Vacíková

Krásy jižních Čech – škola v přírodě 4.A

Školu v přírodě jsme prožili v Dolním Skrýchově u Jindřichova Hradce. Celý týden jsme sportovali, ale i poznávali krásy Jihočeského kraje.

Město Jindřichův Hradec jsme si tentokrát prohlédli z Městské věže, kam jsme vystoupali po 153 schodech (mnozí poctivě počítali ☺). Překročili jsme 15. poledník, který městem prochází, a hlavně kluci ocenili nově otevřenou výstavu vláček. Na slavnostech 725. výročí založení města jsme se přenesli do atmosféry života minulé doby. Seznámili jsme se se starými řemesly, ochutnali staročeské placky od caletníků a nakoupili jsme plno drobných dárků.

Velkým zážitkem byla soukromá zoologická zahrada „Na Hrádečku“, kde jsme prošli s paní průvodkyní celý areál, některá zvířátka jsme nakrmili a samozřejmě se dozvěděli plno zajímavostí. Nejvíc nás pobavil hýkající oslík Míša a surikaty.

V hodinách dějepisu jsme letos probírali husitství, tak nemohla chybět návštěva města Tábora. Prošli jsme podzemní chodby, prohlédli si interaktivní muzeum s gotickým sálem a okouzilo nás historické centrum se sochou Jana Žižky.

Zajímavá byla i návštěva policejní střelnice, kde jsme si pod vedením instruktorů vyzkoušeli střelbu. V horkých dnech jsme ocenili i koupání v akvaparku, kde jsme si užili plno legrace. Těšíme se na příští rok, kdy poznáme i další krásy Jihočeského kraje.

Třída 4.A

Na přípravě časopisu se podíleli

Autoři: Anonymous, M. Baladová, M. Dušek, A. Dvořáková, A. Kolářová,
M. Korešová, A. Kostrbová, A. Kováříková, P. Malinová, M. Novotný,
K. Pilátová, B. Vacíková, třída 4.A

Redakce: B. Brožová